

Miroslav Mićanović

A jégkocka

Mindjárt az első folyókanyar mögött van a hűtőház. Élettelen betonépítmény, melynek háttérén kirajzolódva munkások sötétlő foltjai úsznak, miként a célpont a fegyver pásztázó célgömbje előtt. A raktár kijáratának egy részét hatalmas, lejtősen szerelt vasszerkezet tölti ki. Ezen engedik le a hulladékot, a hátgerincek, belek, kizsigerelt hasüregek maradványait. A halászok odaállnak a csúszda végébe, az ürülékben toporogva várakoznak; a fehér giliszta, a sikló, a patkány, a vér jó csali a halaknak. Az avatatlan, óvatlan, véletlen szemlélő elborzad, amikor a hídról lenézve megpillantja a vízben úszó tehén-, ló- és ökörfejeket, jaj, csak nem emberfejek? Télen, a nagy hideg miatt, odafagyott kupacok, jégkockák dermedeznek a vasúti töltésoldalban. A lecsúsztatott húscsapatok ilyenkor a fagyos aljzathoz verődnek, pirosra festik, majd a befagyott folyóágra potyognak. A romlott hús bűzét a folyó túlszéljén is érezni. Az ekképpen megfeszített kockaidom balul elvesztett játékszerre emlékeztet. A tavaszi kikelet előhírnöke, a napsugár megmozdítja a jégrögöket. Az olvadó aljzat tömbje lassan az ereszkedő vége, a folyó felé csúszik. Alig hallhatóan. Lecsusszan, lottyan, lecsusszan, belelottyan. Anélkül, hogy feneket ért volna, a víz sodrásába került jégkocka hamarosan bukdácsolni kezd, hol elmerül, hol felbukkan, majd pedig, miután kitér az első hajók, az első házak elől, egy hang nélkül átadja magát kezdeteinek, a víznek.

Borbély János fordításai

Miroslav Mićanović (1960, Brčko, Bosznia és Hercegovina) költő, műbíráló. Költőként a hétköznapok éles szemű megfigyelője, krónikása, aki a látott, tapasztalt jelenségek nyomán olykor filozófiai magasságokba emelkedik (*Fal és látképek – Zid i fotografije kraja*, Rijeka, é. n.). Irodalomkritikáit (társ-szerzővel) *A kétely négy sarka* (*Četiri dimenzije sumnji*) című kötetében gyűjtötte össze.